

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 819/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Cb 178/2010, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 335/2011, 2 Cob 336/2011, 2 Cob 337/2011 a jeho rozsudkom z 11. júna 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 10/2014, 4 Obdo 13/2015, 4 Obdo 14/2015, 4 Obdo 15/2015 a jeho uznesením z 31. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, Novomeského 25, Pezinok, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Cb 178/2010, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 335/2011, 2 Cob 336/2011, 2 Cob 337/2011 a jeho rozsudkom z 11. júna 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 10/2014, 4 Obdo 13/2015, 4 Obdo 14/2015, 4 Obdo 15/2015 a jeho uznesením z 31. marca 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalovanou v konaní o zaplatenie sumy 668,22 € s príslušenstvom vedenom okresným súdom pod sp. zn. 24 Cb 178/2010 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 33 Rob 307/2010). Okresný súd v uvedenej veci rozhodol rozsudkom č. k. 24 Cb 178/2010-120 zo 16. novembra 2010 tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 668,22 € s príslušenstvom a súčasne jej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 116,80 € z titulu náhrady trov konania. Okresný súd uznesením č. k. 24 Cb 178/2010-126 z 9. decembra 2010 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 40 € z titulu súdneho poplatku v súlade s § 2 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis

z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), keďže žalobca bol v konaní v zmysle § 4 ods. 2 písm. m) zákona o súdnych poplatkoch od poplatku oslobodený a súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Proti rozsudku č. k. 24 Cb 178/2010-120 zo 16. novembra 2010, ako aj proti uzneseniu č. k. 24 Cb 178/2010-126 z 9. decembra 2010 podala žalovaná odvolanie, v súvislosti s ktorým okresný súd ako súd prvého stupňa uznesením č. k. 24 Cb 178/2010-141 z 21. januára 2011 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 40 € podľa položky č. 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov. Na žiadosť žalovanej o oslobodenie od súdnych poplatkov okresný súd uznesením č. k. 24 Cb 178/2010-158 z 25. mája 2011 žalovanej oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal z dôvodu, že nepovažoval za preukázané, že by majetkové pomery žalovanej oslobodenie odôvodňovali. Na odvolanie žalovanej proti rozsudku č. k. 24 Cb 178/2010-120 zo 16. novembra, proti uzneseniu č. k. 24 Cb 178/2010-126 z 9. decembra 2010, uzneseniu č. k. 24 Cb 178/2010-141 z 21. januára 2011, ako aj uzneseniu č. k. 24 Cb 178/2010-158 z 25. mája 2011 krajský súd ako súd odvolací všetky rozhodnutia okresného súdu svojím napadnutým rozsudkom č. k. 2 Cob 335/2011-182, 2 Cob 336/2011, 2 Cob 337/2011 z 11. júna 2013 ako vecne správne potvrdil. V priebehu odvolacieho konania došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom konania, pričom odvolací súd zmenu na strane žalobcu pripustil uznesením č. k. 2 Cob 335/2011-177, 2 Cob 336/2011, 2 Cob 337/2011 z 3. decembra 2012. Napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 3. septembra 2013. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala žalovaná v zákonom ustanovenej lehote dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením č. k. 4 Obdo 10/2014, 4 Obdo 13/2015, 4 Obdo 14/2015, 4 Obdo 15/2015 z 31. marca 2015 ako neprípustné odmietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom a najvyšším súdom malo dôjsť predovšetkým tým, že *„krajský súd ako aj najvyšší súd zatajovali sťažovateľke procesnoprávne a hmotnoprávne vyjadrenia žalobkyne obsahujúce jej právnu a skutkovú argumentáciu... a teda v prípade rešpektovania práva rovnosti a práva na kontradiktórne súdne konanie mala byť sťažovateľke daná*

možnosť mať o nich vedomosť, oboznámiť sa s nimi, vyjadriť sa k nim a dosiahnuť tak rozhodnutie súdov vo svoj prospech“. Sťažovateľka taktiež namieta skutočnosť, že krajský súd jej nesprávne doručoval svoje procesné rozhodnutie (uznesenie o zmene účastníkov konania na strane žalobcu z 3. decembra 2012), ktoré jej dosiaľ nebolo doručené do vlastných rúk, a teda krajský súd vydal podľa názoru sťažovateľky predčasne napadnutý rozsudok z 11. júna 2013, ktorý napadla dovolaním na najvyššom súde z dôvodu, že jej bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom. Podľa sťažovateľky sú napadnuté rozhodnutia súdov, t. j. rozsudok krajského súdu z 11. júna 2013, ako aj uznesenie najvyššieho súdu z 31. marca 2015 arbitrárne, formalisticky odôvodnené a nepreskúmateľné, ktoré nedávajú jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na jej námietky, neobsahujú zodpovedanie otázok týkajúcich sa nedoručovania vyjadrení žalobkyne súdmi, ako aj zaoberanie sa námietkou týkajúcou sa nedoručenia jej uznesenia krajského súdu z 3. decembra 2012 účinne do vlastných rúk na ňou uvedenú korešpondenčnú adresu. Sťažovateľka uviedla, že v prípade napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sa dovolací súd nevyrovnal ústavne konformným spôsobom s tým, že postupom krajského súdu došlo k odňatiu jej možnosti riadne konať pred súdom.

Sťažovateľka v sťažnosti taktiež namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Cb 178/2010, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 335/2011, 2 Cob 336/2011, 2 Cob 337/2011 a napokon aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 10/2014, 4 Obdo 13/2015, 4 Obdo 14/2015, 4 Obdo 15/2015, pričom uviedla, že vec je po právnej a skutkovej stránke jednoduchá, nezložitá, k prietahom v konaní neprispela a vec má a mala pre ňu mimoriadny význam. Z dôvodu vyvolaného stavu právnej neistoty o výsledok konania v trvaní viac ako 5 a pol roka sťažovateľka žiada priznať primerané finančné zadost'účinenie v sume 5 500 €.

4. V petite svojej sťažnosti sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol týmto nálehom:

„1. *Základné právo obchodnej spoločnosti* [REDAKOVANÉ]
na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky a právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 4Obdo/10/2014, 4Obdo/13/2014, 4Obdo/14/2014, 4Obdo/15/2014 zo dňa 31. marca 2015 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obdo/10/2014, 4Obdo/13/2014, 4Obdo/14/2014, 4Obdo/15/2014 zo dňa 31. marca 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. júna 2013 pod č.k. 2Cob/335/2011-182, 2Cob/336/2011, 2Cob/337/2011 porušené boli.

4. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. júna 2013 pod č. k. 2Cob/335/2011-182, 2Cob/336/2011, 2Cob/337/2011 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

5. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod č.k. 24Cb/178/2010, Krajského súdu v Bratislave v konaní pod č.k. 2Cob/335/2011-182, 2Cob/336/2011, 2Cob/337/2011 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní č.k. 4Obdo/10/2014, 4Obdo/13/2014, 4Obdo/14/2014, 4Obdo/15/2014 porušené boli.

6. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5.500,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava II spoločne a nerozdielne s Krajským súdom v Bratislave a Najvyšším súdom Slovenskej republiky povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

7. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 294,08 Eur, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokátky... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

8. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 294,08 Eur, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet advokátky... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

9. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 294,08 Eur, ktorú je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť na účet advokátky... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

10. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť

ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (III. ÚS 2/05).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

13. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov...

15. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 335/2011-182, 2 Cob 336/2011, 2 Cob 337/2011 z 11. júna 2013

15.1 Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu z 11. júna 2013, ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, z ktorej vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

15.2 Ústavný súd sa v tejto časti sťažnosti v prvom rade zaoberal otázkou včasnosti jej podania ako jednou z procesných podmienok prípustnosti sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd vzal do úvahy svoju pravidelnú judikatúru vychádzajúcu z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54, z ktorej vyplýva, že v prípade podania dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a jeho procesného odmietnutia najvyšším súdom je lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu považovaná za zachovanú. V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu. Ústavný súd v okolnostiach prípadu (včas podaná sťažnosť v časti namietajúcej napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho) nepovažoval predloženú sťažnosť v časti namietajúcej napadnuté rozhodnutie krajského súdu za oneskorene podanú, preto preskúmal jej dôvodnosť v rámci predbežného prerokovania sťažnosti.

15.3 Podstata argumentácie sťažovateľky spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu. Krajský súd napadnutým rozsudkom z 11. júna 2013 potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zo 16. novembra 2010, ktorým okresný súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel, a taktiež ním potvrdil uznesenie okresného súdu z 9. decembra 2010 o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok za žalobný návrh, ďalej uznesenie okresného súdu z 21. januára 2011 o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok za odvolanie a tiež uznesenie okresného súdu z 25. mája 2011 o nepriznaní oslobodenia žalovanej od súdnych poplatkov.

15.4 Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

15.5 Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené a právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd v ňom, podľa názoru ústavného súdu, zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie okresného súdu ako súdu prvého stupňa potvrdil, pričom sa osobitne upriamil aj na námietky žalovanej uvedené v jej odvolaní, ktoré sa týkali nielen rozsudku prvostupňového súdu (námietka týkajúca sa nepreukázania aktívnej legitímácie žalobcu v konaní, ďalej námietka týkajúca sa platnosti rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávky z 22. júla 2009, keďže jeden z členov predstavenstva podľa žalovanej nemohol porozumieť textu a obsahu tejto rámcovej zmluvy, pretože nebola vyhotovená v maďarskom jazyku, a s tým spojená námietka týkajúca sa nevykonania výsluchu tohto člena predstavenstva, ako aj námietka predloženia listinných dôkazov žalobcom iba vo forme ich fotokópií), ale aj jeho procesných uznesení o poplatkovej povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobný návrh, ako aj za odvolanie proti rozsudku okresného súdu vrátane uznesenia o nepriznaní oslobodenia žalovaného od súdnych poplatkov a tieto námietky aj náležitým spôsobom vyhodnotil. Napriek tomu, že krajský súd ako súd odvolací mohol využiť postup podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) platného a účinného do 30. júna 2016 a v napadnutom rozsudku len skonštatovať správnosť napadnutých rozhodnutí súdu prvého stupňa (keďže sa s dôvodmi prvostupňových rozhodnutí v celom rozsahu stotožnil), dôvody svojho rozhodnutia podrobne vysvetlil. Na základe uvedeného nemožno argumentáciu krajského súdu v napadnutom rozsudku z 11. júna 2013 považovať za arbitrárnu, svojvoľnú či zjavne neodôvodnenú. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľka má na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie jej označených práv.

15.6 Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

16. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu č. k. 4 Obdo 10/2014, 4 Obdo 13/2014, 4 Obdo 14/2014, 4 Obdo 15/2014 z 31. marca 2015

16.1 Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom podstata jej argumentácie spočíva v námietke nedostatočného, formalistického a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

16.1.1 Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (m. m. IV. ÚS 35/02). Úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať.

16.1.2 Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne akceptovateľným

spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade nie je založený sťažovateľkou tvrdený dôvod prípustnosti jej dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, a teda že jej postupom súdu nebola odňatá možnosť konať pred súdom, a to arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu ako súdu odvolacieho, ktoré na rozdiel od sťažovateľky ústavný súd považoval za zákonné a riadne odôvodnené. Najvyšší súd sa ústavne súladným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľky, t. j. s námietkou nesprávneho doručovania uznesenia krajského súdu o pripustení zmeny účastníkov konania na strane žalobcu z 3. decembra 2012 krajským súdom, s námietkou nesprávneho uvedenia obchodného mena žalovanej v uznesení krajského súdu o pripustení zmeny účastníkov konania na strane žalobcu z 3. decembra 2012, s námietkou nedoručenia listín, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie o zmene účastníkov konania na strane žalobcu krajským súdom žalovanej, s námietkou, že žalovaná nemala vedomosť o verejnom vyhlásení rozsudku 11. júna 2013.

Vo vzťahu k dovolacej námietke sťažovateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom prvostupňového súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, najvyšší súd poukazujúc na svoju judikatúru v napadnutom uznesení uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci ako relevantný dovolací dôvod možno uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní, samotné nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá.

Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné a ústavne konformné, preto ústavný súd dospel k záveru, že aj túto námietku sťažovateľky je potrebné považovať za neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré považovala za arbitrárne, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

16.2 Sťažovateľka vo svojej sťažnosti tiež namietala, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru.

16.2.1 Rovnako ako v prípade namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd nezistil ani porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

16.2.2 Uplatňovanie práva na účinný prostriedok nápravy vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí totiž nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, sp. zn. IV. ÚS 325/2011 a sp. zn. I. ÚS 538/2013).

16.2.3 Citovaná judikatúra EŠLP potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje, a keďže ústavný súd zistil, že k porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo, nemohol dospieť ani k záveru, že by najvyšší súd porušil právo sťažovateľky zaručené čl. 13 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorý ústavne konformným spôsobom odmietol dovolanie sťažovateľky, nemôže predstavovať porušenie zákazu odmietnutia spravodlivosti. Ústavný súd uvádza, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoľáva základných práv a slobôd uvedených v dohovore. Tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľa (podobne III. ÚS 86/05, I. ÚS 538/2013).

17. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Cb 178/2010

17.1 Pokiaľ ide o s'ťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v označenom konaní, ústavný súd uvádza, že pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa citovaného článku ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

17.2 Ústavný súd taktiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí s'ťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania s'ťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv s'ťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého s'ťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

17.3 Ústavný súd s poukazom na skutočnosť, že konanie vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 24 Cb 178/2010 bolo právoplatne skončené (rozsudok okresného súdu č. k. 24 Cb 178/2010-120 zo 16. novembra 2010 v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 335/2011-182, 2 Cob 336/2011, 2 Cob 337/2011 z 11. júna 2013 nadobudol právoplatnosť 3. septembra 2013), a teda k zásahu okresného súdu ako orgánu verejnej moci do základných práv s'ťažovateľky už v čase podania ústavnej s'ťažnosti nemohlo dochádzať, posúdil s'ťažnosť s'ťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú

a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08)

18. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 335/2011, 2 Cob 336/2011, 2 Cob 337/2011

18.1 Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v označenom konaní, ústavný súd poukazuje na svoje závery uvedené v bodoch 17.1 a 17.2 tohto uznesenia.

18.2 Vzhľadom na skutočnosť, že konanie vedené pred krajským súdom ako súdom odvolacím pod sp. zn. 2 Cob 335/2011, 2 Cob 336/2011, 2 Cob 337/2011 bolo dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku krajského súdu č. k. 2 Cob 335/2011-182, 2 Cob 336/2011, 2 Cob 337/2011 z 11. júna 2013, t. j. 3. septembrom 2013 právoplatne skončené, a teda k zásahu krajského súdu ako orgánu verejnej moci do základných práv sťažovateľky už v čase podania ústavnej sťažnosti nemohlo dôjsť, ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú a v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

19. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 10/2014, 4 Obdo 13/2014, 4 Obdo 14/2014, 4 Obdo 15/2014

19.1 Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom

najvyššieho súdu v označenom konaní, ústavný súd taktiež poukazuje na svoje závery uvedené v bodoch 17.1 a 17.2 tohto uznesenia.

19.2 Keďže konanie vedené najvyšším súdom ako súdom dovolacím pod sp. zn. 4 Obdo 10/2014, 4 Obdo 13/2014, 4 Obdo 14/2014, 4 Obdo 15/2014 bolo dňom nadobudnutia právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu č. k. 4 Obdo 10/2014, 4 Obdo 13/2014, 4 Obdo 14/2014, 4 Obdo 15/2014 z 31. marca 2015, t. j. 3. júnom 2015, právoplatne skončené, a teda k zásahu okresného súdu ako orgánu verejnej moci do základných práv sťažovateľky už v čase podania sťažnosti nemohlo dôjsť, ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú a v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016